Ngọc Hạnh

Tên: Nguyễn Thị Ngọc Hạnh
Sinh quán: Đồng Tháp
Hiện đang cư ngụ tại: Fairrfax, Virginia, USA

Nhà giáo thương trò lo canh cánh
Nhà văn ký sự vui phong cảnh
Mẫu người toàn vẹn: công dung ngôn
Ngọc Hạnh!

Hàng Xóm Láng Giềng

Mùa hè nóng nực đã qua, mùa thu mát mẻ dịu dàng với lá vàng lác đác đó đây, với hoa cúc, hoa hồng khoe sắc thắm. Thời tiết tuyệt vời cho những người đi tản bộ. Mùa hè sáng sớm tôi đã thấy những người đi bộ trên lề con đường trước nhà. Mùa thu đi trễ một chút vẫn thoải mái, không nóng bức chi cả. Hôm nay 9 giờ, tôi mới ra khỏi nhà gặp ngay bà Vương lối xóm. Chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện.

Xóm tôi có khoảng 20 căn nhà. Lúc tôi mới dọn về, cách đây 27 năm, xóm toàn người da trắng, nay thì đa quốc gia. Nhà đối diện trước kia do 2 ông bà da trắng cư ngụ. Chồng đi làm, vợ ở nhà hầu như ngày nào bà cũng ra sân trước hoặc sân sau, trồng hoa tưới cỏ. Khi thì bà dời chỗ bụi hoa, tỉa bớt khi chúng sinh sôi nảy nở quá nhiều hay không tốt vì thiếu nắng. Nhiều khi bà gọi tôi sang xem loại hoa mới trồng hay chia cho một ít hoa lily hay uất kim hương. Sân cỏ bà xanh mượt mà. Chủ nhật bà không ra vườn. Hai ông bà mặc y phục trang trọng đi nhà thờ. Cách đây khoảng 10 năm ông về hưu, bán nhà cho 2 phụ nữ trung niên người Do Thái, dọn về tiểu bang Florida ấm áp cư ngụ cho gần họ hàng và đời sống ít đắt đỏ hơn. Bà tiếc ngôi nhà từng sống hơn 20 năm và cây cảnh vườn hoa lắm. Tôi cũng tiếc vì mất người hàng xóm dễ mến. Chủ nhà mới, cô Cindy người cao và gầy. Không biết cô làm việc ở đâu nhưng sáng nào cô đi xe đạp mấy chục vòng trong xóm dù mưa hay tuyết xong mới lái xe đi làm. Cả hai người trong nhà đều nghiêm nghị, không vui vẻ thân thiện như chủ cũ. Bao nhiêu hoa kiểng của chủ trước cô nhổ dẹp hết, trồng cỏ và cây vạn niên thanh (evergreen). Không thấy 2 cô trò chuyện với hàng xóm nhưng cũng chẳng làm phiền ai.

Bên phải tôi có nhà màu trắng của ông Do Thái. Căn nhà thật nhiều cửa sổ. Tối đến mỗi cửa sổ có một bóng đèn nhỏ. Đến mùa Giáng Sinh bao nhiêu là bóng đèn lấp lánh khắp khung cửa sổ nhà ông. Ngôi nhà lọt thỏm vào miếng đất rộng gần 2 mẫu, nhiều cây cổ thụ bao quanh sân cỏ xanh. Mùa hè bóng cây cổ thụ che

mát lắm nhưng mùa thu trái walnut và lá vàng rụng tơi bời sang phía bên sân tôi. Chúng tôi tha hồ cào lá vàng và hốt hàng thùng trái walnut nặng ơi là nặng cho vào thùng rác. Lúc tôi dọn về, cậu con út ông 12 tuổi nhưng cao, học lớp 7. Cậu bé xin cắt cỏ cho tôi. Tôi bảo cũng được nhưng bố cậu phải đến gặp chúng tôi. Sau đó cậu cắt cỏ cho tôi cũng cả năm. Giờ thì cậu tốt nghiệp đại học, có gia đình và tiếp tục ở lại ngôi nhà, bố mẹ cậu du lịch gần như quanh năm.

Bên trái tôi là sĩ quan người Mỹ. Bà chủ nhà trước dạy dương cầm. Khi chồng về hưu 2 ông bà tìm căn nhà trệt ở vùng xa xa, không phải lên xuống cầu thang vì ông bị đau đầu gối. Trước khi dọn bà bán yard sale bàn ghế và nhiều vật dụng, hỏi tôi thích món chi thì bà tặng. Nhà bà các bụi hoa tường vi, đỗ quyên đều to lắm, đủ màu và vườn sau vào mùa xuân hoa dogwood nở trắng rất đẹp. Mùa thu lối đi nhà bà đầy hoa cúc. Hai ông bà không con, thường du lịch nước ngoài. Phòng khách, phòng làm việc nhà bà treo đầy các đồ vật trang trí mang về từ ngoại quốc. Bà dạy tôi làm gà tây đút lò cho ngày Giáng Sinh hay lễ Tạ Ơn. Theo bà không nên chọn gà to vì lâu chín và thịt không ngon bằng gà tơ… và hoa pensée thì trồng vào tháng 11 vì chúng chịu được lạnh. Tuyết phủ kín hoa, tuyết tan hoa tươi như trước không bị ảnh hưởng chi hết.

Chủ nhà mới, vợ chồng Bruce lúc mới dọn đến có một con trai, mang cấp bậc trung úy, giờ ông có thể là đại tá. Vợ làm việc phòng thí nghiêm ở bệnh viện gần nhà. Về xóm tôi được 1 năm thì Bruce có thêm một con gái. Giờ cậu lớn học đại học và cô em học lớp 11. Cô bé rất xinh và ngoan lắm.

Hai vợ chồng Bruce đều vui vẻ và thân thiện với mọi người. Chúng tôi thích gia đình Bruce và trẻ con nhà ông. Lúc chúng còn tiểu học thỉnh thoảng có bé gái khoảng 13, 14 tuổi chơi với chúng. Hỏi ra mới biết đó là cô giữ trẻ khi cha mẹ chúng vắng nhà. Cậu bé còn cao hơn cô giữ trẻ.

Bên kia đường, đối diện nhà Bruce là nhà cậu Vũ, con ông bà Vương. Ông bà là người Việt gốc Hoa, mấy đời sống ở Chợ lớn, có tiệm buôn vải. Sau 1975 bị đánh tư sản đuổi ra khỏi căn phố lầu trên ở, dưới buôn bán. Ông bà chạy tuốt về Mỹ Tho sống với bà con, tìm đường vượt biên. Sau mấy lần đi hụt mất tiền, gia đình bà đi bán chánh thức và đinh cư ở Hoa Kỳ, nuôi 3 trai 1 gái thành tài sống rải rác các tiểu bang. Cậu Vũ, con út, tốt nghiệp và có việc làm ở thủ đô, mua nhà đón cha mẹ từ California sang. Câu Vũ làm hồ nuôi cá vàng, trồng sen và hòn non bộ nho nhỏ, đặt cái băng gỗ dài có chỗ tựa lưng cho bố mẹ ngắm cây cảnh, nghe nước chảy róc rách từ hòn non bộ mỗi buổi chiều. Dọc theo lối đi vào nhà, bà Vương trồng hoa thuần túy Việt Nam, mồng gà, vạn thọ đủ màu trông thật vui mắt. Phía sau nhà, bà trồng các loại rau, xả, ớt tươi tốt. Bà cho biết cây xả rất dễ trồng. Mùa đông bị lạnh và tuyết phủ chúng chết nhưng sang xuân mọc trở lại. Bà cho tôi một bụi nhưng đến mùa đông chúng chết luôn. Theo bà trồng cây xả thì không có muỗi.

Ông bà thích vùng California ấm áp nhưng thương cậu Út lúc ấy chưa có gia đình. Bà về đây gần 20 năm nhưng tôi mới trò chuyện với bà khi tôi nghỉ hưu và cùng đi bộ với bà vào buổi sáng. Vợ cậu Vũ mặt mũi sáng sủa, xinh xắn, tươi cười vui vẻ, hay đưa con ra xe bus đi học hay dẫn con đi dạo những hôm đẹp trời. Lúc ấy chúng chúng độ 8, 9 tuổi. Sau này tôi chỉ thấy bà Vương đưa cháu đi học mà thôi.

Bà Vương tâm sự là do người quen giới thiệu cậu Vũ về quê Mỹ Tho cưới cô người Việt gốc Hoa, bảo lãnh qua Mỹ. Cậu Vũ lúc ấy 27 tuổi và cô dâu 18 tuổi, xinh đẹp, dịu dàng dễ thương. Sang Mỹ, cậu Vũ cho cô đi học Anh văn, học vi tính và giúp cô tìm việc làm. Cô sinh 2 con: 1 trai và 1 gái, có mướn người trông trẻ ban ngày. Cô bảo lãnh mẹ và em sang đoàn tụ, Vũ mua nhà cho mẹ vợ ở riêng. Khi bé trai được 10 tuổi, cậu Vũ thấy vợ không tha thiết việc nhà lại hay về muộn. Tìm hiểu thì ra vợ có bạn trai. Hai người ly dị, Vũ nuôi con. Bà Vương thở dài bảo: "Lúc mới cưới ai cũng khen cô dâu đẹp và nết na."

Kế nhà bà Vương là ông người Nhật. Ông dọn đến sau tôi khoảng 5 năm. Nhà ông 5 phòng nhưng đất rộng cả mẫu. Diện tích trồng trọt và nhà khoảng ½ mẫu còn lại là cây lớn cây bé, nơi đàn nai lui tới. Nhà ông có lê ta, lê Mỹ, táo, vài loại cây ăn trái do chủ cũ để lại. Trong các chậu to ông trồng cam, chanh, quít, ổi như cái nursery nhỏ. Mùa đông ông khuân chúng vào nhà. Lúc đầu ông trồng cà chua, dưa leo,... nhưng trái hơi to một chút là bị sóc và nai ăn nên ông không trồng nữa. Năm nào tới mùa lê, táo ông bà cũng hái mang đến cho gia đình tôi mấy lần. Có khi thấy bà Vương và tôi đi bộ ngang nhà, ông mời vào xem cây như hồng ông mang giống từ bên Nhật về hay một vài loài hoa lạ. Có lần ông cho biết đã đuổi đàn nai ăn hoa nhà tôi lúc sáng sớm. Trước nhà ông có cây cổ thụ to lắm. Năm vừa qua ông thuê người Mễ cắt cây, đem gỗ đi nơi khác, tốn $4,000. Chúng hạ cây, cắt khúc xong thì trời chiều, xin nhận tiền và mai trở lại làm tiếp nhưng rồi chúng đi luôn, báo hại ông phải thuê xe khác chở gỗ đi tốn thêm mớ tiền.

Chiều chiều, hai ông bà dắt tay nhau đi tản bộ trông thật đầm ấm dễ thương. Mỗi lần cả nhà tôi đi xa là con rể tôi đến gởi nhà nhờ ông trông giùm. Bao giờ ông bà cũng vui vẻ nhận lời. Tôi gọi là ông Nhật vì tên ông dài ngoằn khó đọc, khó nhớ.

Thưa quý độc giả, đó là hàng xóm quê hương thứ hai của tôi. Tính đến nay gần 30 năm, nhiều nhà đổi chủ nhưng tôi vẫn còn ở lại cái nhà cũ kỹ dù các con muốn dọn đến khu nhà mới và đẹp hơn. Ở đâu quen đó, nhà tuy cũ nhưng an ninh, hàng xóm tương đối hiền hòa. Tôi chỉ không ưa nai hay phá hoại cây kiểng nhưng phải chịu thôi. Đôi lúc tôi tự hỏi mùa đông cây trụi lá trơ cành, gia đình nai ăn gì để sống và chúng trốn lạnh nơi đâu? Tôi ao ước mọi người trên thế gian được an lạc no ấm, cư xử tử tế với nhau, gia đình hạnh phúc, ai cũng có việc làm để tự mưu sinh, không còn kẻ tham lam trộm cắp nữa.

Ngọc Hạnh

Đi Thăm Norfolk

Tôi đi Norfolk, thăm người con đỡ đầu của Phượng, tiện thể thăm vườn cây ăn trái của chủ nhà. Từ năm 2014 chị Phượng có nói sơ sơ về trang trại của 2 vợ chồng người con này sau khi tặng tôi trái dưa bở ngon lành. Tôi không biết miền Bắc có dưa này không. Giống như trái dưa Đại Hàn nhưng to và dài hơn, có mùi thơm nhẹ khi chín, thường ăn với đường cát. Năm nay chị định đi Norfolk nữa nên rủ cô bạn và tôi đi cùng.

Tài xế là con cả chị Phượng. Sau giờ làm việc chiều thứ năm từ Maryland cậu lái xe hơn tiếng về nhà Mẹ ở thủ đô để sáng hôm sau đưa Mẹ và các bạn mẹ đi chơi. May mắn hôm ấy trời không nóng lắm. Buổi sáng mát mẻ, chim hót líu lo trên cành, sương còn ướt đẫm trên ngọn cỏ cành cây, trời xanh trong vắt, thật lý tưởng cho buổi du ngoạn. Mấy chị em chuyện trò dòn tan khi xe lăn bánh và tôi liên tưởng đến những buổi đi dã ngoại cùng các bạn thời còn sinh viên Sài Gòn. Nay mỗi người một nơi, người định cư xứ tự do, người còn ở lại quê nhà cách nhau nửa vòng trái đất. Lúc ra xa lộ xe đông đúc tuy không đến nỗi kẹt lắm.

Trên đường đi đến Norfolk thấy cây lá, hoa cỏ xanh um, khỏe mạnh dù đang mùa hè. Bắp, đậu trồng bạt ngàn hai bên đường xanh tươi tốt. Thỉnh thoảng xe chạy ngang cây cầu nhỏ nước êm ả phẳng lặng. Gần đến Norfolk xe chui vào đường hầm dài. Biển xanh và tàu đậu xa xa. Nhà cửa nho nhỏ nằm rải rác dọc theo đường đi. Trường học, tiệm ăn, nhà thờ, cây xăng,… dần dần xuất hiện khi vào thị trấn. Khoảng gần 11 giờ, cậu Độ đưa mấy chị em đến ngôi nhà khang trang có cây kiểng mát mắt. Chị Nga, học trò cũ chồng chị Phượng, là chủ một trong những ngôi nhà nằm trong khu biệt thự xinh xắn.

Nga mở cửa, vui vẻ, mừng rỡ gặp chúng tôi. Chị đang chuẩn bị cơm trưa. Cà ri, bánh mì, bún thịt nướng… thơm ngào ngạt. Cây kiểng nhà chị thật tươi tốt. Cây hồng lá xum xuê và lá to bằng 3 lá hồng trồng vùng thủ đô. Sân cỏ xanh, vài bụi hoa hồng đang trổ hoa. Con kinh rộng và dài có thể bơi thuyền và câu cá nằm phía sau nhà ngoài vòng rào. Nhà cao cửa rộng nhưng chị Nga ở

một mình, chồng chị qua đời gần một năm. Nhà càng rộng càng thấy vắng vẻ, lẻ loi. Cây kiểng, các vật dụng xinh đẹp trang trí trong nhà càng gợi kỷ niệm, thời kỳ sống hạnh phúc với chồng. Hai người ở ngoại quốc nhiều vì chồng Nga làm việc thuộc bộ ngoại giao Hoa Kỳ. Thôi cứ an ủi là hết duyên nợ nên Chúa gọi chồng Nga về nước trời hưởng hồng ân Thiên chúa. Thật là:

Tơ duyên đang thắm đang nồng,
Tử sinh đôi ngã má hồng phôi pha…

Cả nhà vừa dùng cơm trưa vừa trò chuyện, thì giờ qua nhanh. Khoảng 16 giờ, chị thứ 6 của Nga đến đưa mọi người đi nhà hàng Việt Nam trong thương xá nhỏ dùng thức ăn nhẹ vì sẽ ăn cơm tối muộn. Gia đình Nga có 15 anh chị em. Nga là người thứ 9 trong gia đình. Sau đó mấy chị em đến thăm trang trại của anh chị Sáu và sẽ ở lại qua đêm.

Từ ngoài ngõ, xe chạy khoảng dài giữa hai sân cỏ rộng mênh mông mới đến nhà. Khu đất 10 mẫu tất cả nhưng trồng cây trái hơn một mẫu, còn lại là cỏ và cây cho bóng mát. Anh chị đưa đến ao cá, hồ sen, dàn nho đầy quả xanh, các luống huệ ta đang nhú nụ non mũm mĩm. Loại huệ hoa trắng, nhỏ và thơm nhẹ thường bày trên bàn thờ. Chung quanh bồn hoa hình tròn trước nhà, anh chị trồng hàng chữ bằng cây xanh dài ngoằn, cắt tỉa gọn gàng "Welcome to...'' Cây cảnh trồng từ khi vợ chồng anh mua nhà tính ra đã được khoảng 30 năm. Sân trước anh Sáu trồng cây cóc, ổi, cam, xoài,… trong các chậu to. Tuy bị giam hãm trong diện tích hạn chế nhưng có cây cũng nhiều trái. Tất cả hoa trái trồng trong chậu, nhiều lắm, mùa đông phải

đem vào nhà đến mùa xuân ấm mới mang chúng ra sân. Có loại hoa mùa hè, be bé, màu vàng trồng sát tường gần các bức tượng phụ nữ Bắc, Trung, Nam, bên cạnh gia đình nai 5, 6 con lớn nhỏ bằng cây xanh giúp cho khu vườn thêm màu sắc vui tươi. Hòn non bộ xinh xinh nước chảy róc rách trước hiên nhà cũng một tác phẩm nghệ thuật tốn nhiều thì giờ và công sức chủ nhân.

Anh chị đưa chúng tôi ra vườn cây ăn trái, phần lớn là cây lê ta. Gốc to nhưng cây không cao, khỏe mạnh, trái đầy cành. Anh cho biết nếu muốn cây có nhiều cành phải cắt ngang ngọn, không cho chúng lên cao. Khi bị cắt ngọn cây sẽ mọc ra nhiều nhánh và có nhiều trái. Trước kia anh trồng táo nay đốn bỏ bớt.

Vườn rau nằm bên cạnh vườn cây ăn trái. Bầu, bí, mướp,… trái lủng lẳng trên giàn gỗ chắc chắn. Trái khổ qua dài và to. Cà chua xanh và chín đỏ. Vừa nói chuyện chị Sáu vừa bẻ mấy quả cà chua chín. Cà tím to đúng lứa chờ người hái. Đậu đũa trái dài và ốm như chiếc đũa, những cây đậu bắp trái to, trái bé chờ người nội trợ hái về làm thành món ăn ngon. Tôi nghĩ đến nồi canh chua tôm cá có đậu bắp xanh, cà chua chín đỏ và dứa xắt lát màu vàng…

Chị em tôi sang khu vực trồng dây leo. Dưa hấu trái to bằng cái dĩa bàn, no tròn nằm bình yên dưới đất, lá to nhưng cuống và dây dưa thì chỉ bằng ngón tay cái người lớn hay nhỏ hơn. Dưa bở 5, 6 trái nằm chum nhum một chỗ thấy bắt mê. Vườn rau muống trên cạn cũng đang tới lứa. Cả nhóm đi dần đến bờ nước. Chẳng biết gọi tên gì nhưng nước mặn, không sóng, êm ả như ao hồ. Nơi đây có hàng chữ bằng cây xanh cắt tỉa tỉ mỉ *"Chúng tôi ra đi mang theo quê hương Việt Nam*", chữ quê có dấu mũ tử tế. Thảo nào vào trang trại 2 ông bà thấy toàn cây trái Việt Nam: cóc,

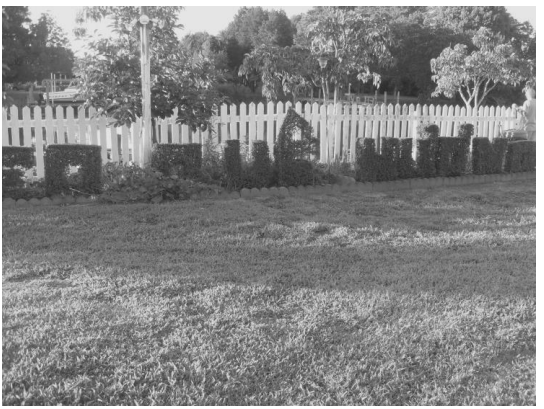

ổi, xoài, bầu, bí, rau muống, dưa hấu, dưa bở, hòn non bộ,…

Việt Nam ngàn dặm đã chia xa,
Bao năm cách biệt nước non nhà.
Cỏ hoa cây trái gây niềm nhớ,
Đất mẹ quê cha tình đậm đà

Trên bờ nước sát hàng rào, chủ nhà trồng trái hồng xen lẫn với cây lê lá xanh um, trái chi chít. Mấy dây dưa hấu to tròn sắp chín. Dưới nước có cầu gỗ dài và gia chủ cùng các chị em ra đó kéo rọ cua lên, cho mấy chục chú cua trong rọ vào thùng. Đó là thức ăn cho buổi cơm tối. Đem cua vào nhà, cả nhóm đi qua nhà thủy tạ, vòng lên hồ bơi đến phía bên kia hông nhà, nơi những dàn nho trái ra từng chùm, nhiều trái lắm nhưng còn xanh. Các cây lê ở đây cũng đầy quả. Hoa vườn đầy cành và to. Anh bảo chỉ tưới lúc mới trồng nhưng khi lớn không cần tưới vì sương đêm và mưa cũng đủ ướt.

Mấy chị em ăn cua thay cơm tối. Cua luộc chấm muối tiêu chanh, cua rang me,… Thức uống là rượu màu hồng đậm nấu bằng trái lê, hơi nồng mùi rượu và có vị ngọt do vợ chồng người chị thứ ba pha chế mang đến. Gọt lê pha rượu cho ngần ấy người đủ mỏi tay. Cô em Út cũng đến thăm Phượng.

Sáng hôm sau khi điểm tâm, anh chị Sáu đẩy chiếc kút kít nhỏ ra vườn hái trái. Các chị em lại theo sau. Thấy vườn sạch sẽ không cỏ dại, trái đầy cành và không có con sóc nào chạy trong vườn. Hỏi thăm anh cho biết có nhưng ít, và có lẽ trái nhiều quá nên chúng ăn không hết. Trái rụng dưới đất rất nhiều. Thỉnh thoảng anh cào, gom chúng lại và đào lỗ chôn. Anh chị hái lê,

dưa bở, bầu,… rồi cho vào thùng. Tưởng có người đến mua hay gởi đi đâu, hóa ra anh chị hái quả sớm để làm quà cho chị em mang về thủ đô.

Lúc đi chỉ mất hơn 3 tiếng lái xe, khi về mất gần 5 tiếng vì kẹt xe. Xin cám ơn anh chị Sáu chủ nhà, Nga và các anh chị em ở Norfolk đã ân cần đón tiếp chị em chúng tôi, chu toàn cơm sáng cơm chiều, giường nệm êm ấm còn cho quà mang về. Chị Ba và Peter vui vẻ hoạt bát thảo nào anh chị thành công trong kinh doanh.

Cám ơn Phượng và cậu Độ, Lan cho mình cơ hội xem khu vườn Việt Nam ở Hoa Kỳ. Hàng chữ bằng cây xanh "*Chúng tôi ra đi mang theo quê hương Việt Nam"* gần hàng rào đọc lên thấy cay mắt, nhớ vườn xưa quê cũ,… và tiếng hát xa xưa, không nhớ của tác giả nào: "… *Việt Nam quê hương ta… Viêt Nam quê hương yêu dấu…*" như văng vẳng bên tai.

Vài hôm sau các con đưa tôi đi biển Virginia Beach, gần Norfolk. Tuần trước quý vị trong Hội Cao Niên có tổ chức đi thăm hàng không mẫu hạm ở Norfolk lại nhằm ngày con trai ở xa về thăm nên tôi không tham dự được. Nghe nói chiến hạm to hơn du thuyền Allure, to nhất nước Mỹ hiện nay, chở 7000 người gồm sĩ quan và thủy thủ đoàn nên tôi bảo các cháu ghé Naval Base ở Norfolk thăm tàu cho biết. Cậu lính gác cổng trẻ tuổi như học trò, mặt mũi sáng sủa, tươi cười cho phép xe vào căn cứ chạy một vòng nhưng không được phép xuống chiến hạm. Dưới bến, tàu to nhỏ nhiều lắm, chiếm cả một vùng rộng lớn, sơn toàn màu xám khác với du thuyền có nhiều màu vui mắt. Vậy là mình không có có duyên viếng thăm hàng không mẫu hạm Hoa Kỳ.

Ngoài trời nắng đã nhạt, chỉ còn vài tuần nữa sang mùa thu. Nắng thu dịu dàng, lá sẽ thay màu. Xin cầu chúc quý anh chị ở Norfolk, các bằng hữu thân mến và quý đọc giả một mùa thu an bình, hạnh phúc.

Ngọc Hạnh